

Witte Duisternis

Ko Ellinghaus

© by Ko Ellinghaus
<https://ko-ellinghaus.nl>
Omslagontwerp*: G. de Graaf
2020 Merwede Publishing

ISBN: 978 94 641 8538 6
Nur 305

Alle rechten voorbehouden.

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of enige wijze of op enige andere manier worden gebruikt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Deze roman is fictie. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen, personages, situaties en locaties in dit boek berusten op louter toeval.

*Afbeeldingsbronnen: Freepik.com, pexels.com en unsplash.com en eigen beeldmateriaal.

*Kijk achterom naar eens bezochte kusten
Zo vertrouwd, maar ook zo onbekend
En wie je was is niet meer wie je bent
Niet alles blijft in het verleden rusten*

Gera de Graaf

Proloog

Het gebouw was koel en wit en de kamer daarbinnen ook. Maar op dat moment in de schemer was wit geen wit meer. De zachte gloed van de kleine muurlampjes verspreidde een warme gloed die de kamer aangenamer maakte dan hij in werkelijkheid was.

De arts stond onbeweeglijk en bijna onzichtbaar naast het bed van de vrouw.

Aan de andere kant van het bed zat een man met zijn dochter en zoon. De vrouw in het bed keek liefdevol naar haar kinderen. De zwakke glimlach op haar gezicht straalde berusting uit.

Het was tijd.

‘Laat mij nog heel even alleen met pappa,’ zei zij zachtjes.

Lucie stond op, boog zich voorover en kuste haar moeder teder. Met haar broer verliet zij de kamer. De man streek zachtjes over haar gezicht.

‘O, Fay,’

‘Zorg dat je er voor hun zult zijn.’

De man knikte en legde zijn hoofd tegen het hare. ‘Ik zal alles doen wat daarvoor nodig is.’ Hij keek in het gezicht dat de kleur had aangenomen van haar vergeelde blonde haren, maar dat zag hij niet. Hij zag alleen hoe zij altijd was geweest. Zijn ogen vonden de hare.

Zij fluisterde: ‘Ik ga naar hem toe lieverd, ik zal daar niet alleen zijn.’

‘Dat weet ik schat.’

Haar ogen glansden. ‘Jij moet doorgaan met leven.’

Hij wilde wat zeggen, maar zij schudde haar hoofd.

‘Vraag of de kinderen terugkomen lieverd. Ik wil dat het nu gebeurt.’

Ze wendde haar hoofd naar de arts en knikte.

In de duisternis draaide de Omaira haar boeg stampend in de golven.

Caracas - Venezuela stond er op haar achterstevan.

Een neutrale toeschouwer kon zien dat zij het niet eens was met de manoeuvre, maar gedwongen door de officieren op de brug had zij geen andere keus dan te gehoorzamen. Er werden orders geschreeuwd en een paar zeelui renden in de striemende regen naar haar bakboord verschansing. De laadkraan draaide verder in dezelfde richting met de grote haak die al buitenboord bungelde. De Omaira ontstak haar verlichting en aan lijzijde onder haar werden twee vissersschepen zichtbaar. Eén van de vissersschepen was de ontmoetingsplaats aan het verlaten. Zij had haar verderfelijke lading al afgegeven. Het andere vissersschip kroop dicht tegen de Omaira aan als een walvisjong die haar moeders bescherming zoekt bij naderend gevaar. Witte en bruine gezichten keken omhoog en volgden de haak die grote cirkels beschreef. Op het glibberige dek stond een aantal blauwe plastic vaten, met dezelfde verderfelijke inhoud, bijeengehouden in een net. De kapitein van de vissersboot stuurde behendig nog dicht naar het grote vrachtschip. De motor brulde boven het geluid van de zee uit. Een golf brak op haar boeg en maakte de vissers kletsnat. Eindelijk hadden de vissers de haak te pakken en werd het net als een makreel aan een haak opgehaald.

De kapitein van de Omaira sloeg alles vanaf de brug gade. Zijn eerste stuurman stond naast hem en hield de microfoon van de omroepinstallatie in zijn hand om aanwijzingen te geven aan de kleine bemanning op het dek onder hem. De tweede stuurman hield het beeldscherm van de radarinstallatie nauwlettend in de gaten, maar er waren geen andere schepen in de buurt. Het AIS-systeem van de Omaira, waarmee haar positie gepeild kon worden, was kort na hun vertrek uit Caracas uitgeschakeld. Hoewel zij in een voor scheepvaart rustig gebied waren was de kapitein onrustig. Dat was hij elk jaar tijdens deze nachtelijke activiteit, maar dit jaar was het zichtbaarder. Hij had al een paar keer op zijn horloge gekeken. Het grijze haar dat onder zijn kapiteinspet vandaan kwam was een indicatie voor zijn leeftijd. Het duurde te lang.

De eerste stuurman voelde het aan en gaf korte krachtige bevelen in het Spaans. Ze galmden duidelijk hoorbaar over het dek en over de vissersboot. Gelukkig zakte even later het net met de tonnen door een luik het voorste ruim in. De marifoons van beide schepen waren afgestemd op hetzelfde kanaal en stonden op een laag

zendvermogen. Meeluisteren was hierdoor nagenoeg onmogelijk. Onopgemerkt was het sleutelwoord in deze operatie.

De marifoon kraakte op de brug van Omaira en de stem van de kapitein van de vissersboot werd hoorbaar.

‘Hola compañero de capitán, wacht u nog heel even voordat u de steven wendt.’

De kapitein van de Omaira was niet van plan voor wie dan ook langer te wachten en daardoor het risico op ontdekking te vergroten. Hij pakte de handmicrofoon.

‘Adiós señor. Gracias, wij zijn klaar en gereed om te vertrekken. Ik wens u een goede vangst verder. Bedankt voor de vis. Onze bemanning is er zeer mee in zijn sas.’

Hij keek even opzij en zag de grijns in de gezichten van de mannen bij hem op de brug van het schip. Hij maakte een draaiende beweging met zijn hand naar hun ten teken het vertrek in gang te zetten.

‘Wij vervolgen onze reis kapitein. Succes met uw visvangst. Over en sluiten.’

‘Hola compañero, niet zo snel.’ was het prompte antwoord. ‘Ik heb nog een ander vrachtje dat bestemd is voor u. Stuur u de haak nog een keer deze kant op.’

Met een overdonderd gezicht keek de kapitein van de Omaira naar zijn officieren. Die leken ook verrast.

Niet van plan toe te geven aan wat dan ook zei hij: ‘Nogmaals goede vaart kapitein, Adiós.’

‘Omaira waag het niet om te wenden, want dan krijgt u grote problemen met het kartel.’

Op de brug van de Omaira werd het stil. De kapitein met het grijze haar kneep zijn ogen samen. Wat had het Páez kartel in petto voor hem in zijn laatste oversteek voor zijn pensioen naar Europa.

‘Wij hebben alles afgerond en gaan zoals afgesproken nu onze eigen weg. Houdt u afstand. Over en sluiten.’

Zijn eerste stuurman pakte zijn arm en wees naar de vissersboot die nog steeds gevangen lag in de grote bundel licht van de Omaira. De grijze kapitein werd bleek.

Bemanningsleden van de vissersboot hadden een individu naar het midden van het dek gesleept op de plaats waar kort tevoren de blauwe vaten hadden gestaan. De handen en voeten waren gebonden. De persoon werd rechtop gehouden en in een visnet

gesnoerd waarin een grote lus was gemaakt. De stem over de marifoon hervatte het gesprek.

‘Querido collega, wees zo vriendelijk uw passagier direct aan boord te nemen.’

Het leek op een vriendelijk verzoek, maar dat was het allerminst. De grijze kapitein twijfelde. De vissers konden hem niet tegenhouden wanneer hij toch vertrok. Wie zou hem ongelijk geven? De drugssmokkel was een ding, maar het avontuur aangaan om een persoon tegen zijn wil naar Europa te vervoeren was een andere zaak. Wie was deze persoon? Had hij iets op zijn kerfstok of was het een gegijzelde die tijdens de oversteek gevangen moest worden gehouden? Het risico was in beide gevallen groot. Waarom was hij niet van tevoren op de hoogte gebracht? Dit was dus op het allerlaatste moment besloten door het kartel.

Hij keek naar zijn officieren. Zij waren stil. Hij mocht van hun geen backing vragen of verlangen nu het Páez kartel in beeld kwam.

Hij bracht de microfoon naar zijn mond en snauwde: ‘Wat is de bedoeling hiervan, verdomme?’

‘Het is heel eenvoudig señor. Deze vrouw gaat in Europa tegelijkertijd met het andere goedje van boord. Zij is familie van een belangrijke informant van het kartel. U zorgt ervoor dat zij een hut krijgt met alle voorzieningen. Zij mag absoluut geen contact hebben met de bemanning. In haar rugzak zitten persoonlijke spullen. Verder hoeft u niets te weten. Dit is een opdracht van El Anguila persoonlijk. Zorg voor uw eigen veiligheid en dat van uw officieren en zorg dat uw passagier veilig en ongeschonden arriveert op de plaats van bestemming. Ik hoef u niets te vertellen over eventuele gevolgen als u te kort schiet.’

De kapitein maakte zich hierover geen illusies. Hij zou niet de eerste zijn die uit de haven van Hamburg werd opgedregd. De tijd behoorde hem niet toe en zo kort voor zijn pensioen zou hij persoonlijk toezien op het goed uitvoeren van de opdracht.

Hij pakte de boordtelefoon. ‘Pakketje op het dek van de vissersboot heel voorzichtig aan boord hijsen,’ instrueerde hij de kraanmachinist. ‘Heel voorzichtig verdomme!’ Toen draaide hij zich om naar de navigatie officier.

‘Ga naar beneden en stuur de rest van de bemanning naar hun verblijven. Laat de derde stuurman de hut naast de mijne in gereedheid brengen voor een gast.’ Hij was niet van plan tegen ook

maar één order van El Anguila in te gaan. Zijn drugskartel gold als een van de rijkste en gewelddadigste ter wereld en had vertakkingen in tientallen landen. Het kartel had dat verwezenlijkt na een bloedige strijd met concurrerende kartels. Nee, hij zou hen geen strobreed in de weg leggen.

‘Zorg dat de verwarming in die hut ook wordt aangezet!’

Niet veel later klonk de stem van de kapitein van de vissersboot.

‘Beste collega. Ik wens u een behouden vaart.’

De grijze kapitein antwoordde niet meer. Een paar minuten later draaide de Omaira haar boeg en vervolgde haar reis over de oceaan. De kapitein staarde in de duisternis, toen ging hij naar de hut van de vrouw om haar te begroeten.

1

Vrijdag

ESE - Environment System Engineering stond er in schreeuwerige groene neon-led-letters boven op de gevel van het moderne gebouw aan de Koninginnegracht in Den Haag.

Het onbeholpen gebouw onderscheidde zich in de ruimste zin van het woord van alle belendende statige kantoorpanden aan dezelfde gracht. Smaken kunnen verschillen natuurlijk. In dit geval moest de architect tijdens het ontwerpen in een geesteszieke periode hebben verkeerd. Dat gold ook voor de gemeenteambtenaren van de residentie die hun toestemming hadden gegeven voor de bouw van deze vijf verdiepingen hoge blokkendoos met donkergetinte ramen. Waarschijnlijk hadden politieke motieven meegespeeld tijdens de ontwerpbeoordeling.

Bij de meeste inwoners deed het lelijke bouwwerk uit de jaren tachtig van de vorige eeuw dan ook pijn aan de ogen. Zeker nu het voorjaar was aangebroken en de winterdip bij veel mensen verdween viel het sombere gebouw des te meer op. Waarschijnlijk zou het niet lang duren voordat het werd gesloopt, ondanks de goede staat van onderhoud. Het paste niet meer in de stijl van eigentijdse elegantie die de residentie nu nastreefde.

In de kantoorruimte op de tweede verdieping van het pand was het al voor het eind van de middag rustig. Daar waar het op de research en development afdeling, afgekort R&D, op doordeweekse dagen nog een drukte van belang was heerste nu serene rust. Twee engineers zaten nog achter hun tekencomputer's en rekten zich eens uit ten teken dat hun werk er voor deze week opzat. Buiten begon de avond, ondanks het voorjaar, vroeg te vallen. Door de donkergetinte ruiten leek het die middag al veel eerder avond. Binnen was het onnatuurlijk licht en helder. Daar zorgde de zelfdenkende verlichting voor. De dracaena kantoorplanten in hydrocultuur, die dienden ter verfraaiing van de ruimte, voedden

zich gulzig met deze overvloed aan licht. Hun aanwezigheid bracht wat gezelligheid in de steriele ruimte.

De meeste werknemers, contractanten of senior controllers waren al met weekendverlof gegaan of werkten vanuit huis. De buitenlandse contractanten waren kort na de middag vertrokken.

Ferry de Groot keek op van zijn beeldscherm. Het dossier waar hij zich het laatste uur doorheen had proberen te worstelen vulde zijn beeldscherm. Ook hij had de neiging zijn lichaam uit te rekken, maar hij hield zich in. Als hoofd van deze afdeling trachtte hij dramatische uitingen, zoals het uitrekken van je lichaam zittend achter je bureau, te voorkomen.

Zijn blik gleed over de afdeling. Het werd stil, weekend stil. De laatste jaren waren hem zwaar gevallen, mede veroorzaakt door het overlijden van zijn vrouw. Op willekeurige momenten van de dag miste hij haar. Ondanks zijn goede voornemens had hij een buikje gekregen en dat werd niet alleen veroorzaakt door overvloedig eten. Hij streek zijn zandkleurige haar in een gewoontegebaar achterover. Peinzend keek hij voor zich uit en dacht aan komend weekend. Vanavond at hij, zoals gebruikelijk op vrijdag, bij zijn zoon en schoondochter. 's Avonds paste hij dan op Isabel, zijn verrukkelijke kleindochter. Zijn zoon was officier van justitie bij het arrondissementsparket Den Haag en had een drukke baan. Met het oppassen bezorgde hij hun elke week een avondje vrijaf.

Volgende maand ging hij een weekje bij zijn dochter logeren. Lucie was getrouwd met een Fin en zij was hem gevolgd naar het hoge noorden. Zij woonden in Kuusamo. Het was een kleine plaats op nog geen vijftig kilometer afstand van de Russische grens. Zij hadden twee kinderen op een Finse basisschool. Ferry verheugde zich op het weerzien met zijn dochter en haar gezin. Hij zou zijn ski's meenemen, maar ook gaan sleeën met zijn kleinkinderen, Jari en Aila. De sneeuw bleef daar in de heuvels lang liggen.

Hij dacht na over komend weekend. Morgenmiddag zou hij de jaarvergadering van zijn zeilvereniging bijwonen en zondagmiddag had hij een afspraak in de jachthaven met zijn beste vriend Frank. Ja, en volgende week dook hij weer in de lopende dossiers dacht hij. Hoe anders zou het lopen.

Als hoofd van de afdeling *Research and Development Special*

Products, afgekort RDSP had Ferry ervoor gezorgd dat zijn bureau op een strategische plaats op de afdeling stond. Voor zijn gevoel hield hij op die manier feeling met zijn afdeling. Er waren werknemers die daar anders over dachten, maar dat interesseerde hem niet. De afdeling RDSP hield zich bezig met het ontwikkelen van technische ontwerpen voor duurzame ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties die konden worden toegepast in ontwikkelingslanden.

Het ontwerp bureau ESE was afhankelijk van subsidies van overheden en andere organisaties. Er liepen momenteel meerdere projecten en ook zijn afdeling had daar de handen vol aan. Techniek was echter sinds zijn jeugd al Ferry's passie, dus kon hij hierin goed zijn energie kwijt.

Toen zijn vrouw Fay overleed veranderde er iets. Hij was meer gaan relativiseren en anders tegen dingen aangaan kijken. Op kantoor bij ESE was daar zo direct niets van te merken, maar toch had hij al twee keer een technisch bijscholingsprogramma aan zich voorbij laten gaan. Hij vond dat hij nog steeds een aanzienlijke kennisvoorsprong op jongere medewerkers had. Waren zijn connecties en opdrachtgevers niet nog steeds onder de indruk van zijn gerichte aanpak? Zijn vader had al vroeg gezegd, kennis is macht en die uitspraak had hij goed in zijn oren geknoopt.

De laatste tijd had hij gemerkt dat jonge engineers op de afdeling soms beter op de hoogte waren van nieuwe technieken en ontwerpmethodes dan hij. Dat was natuurlijk op allerlei manieren verklaarbaar. Zijn taak op de afdeling was in eerste instantie primair gericht om alles in goede banen te leiden. Hij verdrong het beeld dat het weleens aan de poten van zijn moderne bureaustoel kon knagen. Toch had hij de laatste tijd vaker een onbestemd gevoel dan voorheen.

Het wekelijkse overleg met zijn direct leidinggevende Hanno Schulte dat elke maandagochtend plaats vond was sluipenderwijs een drie wekelijks overleg geworden. De twee Indiërs, nieuw op de afdeling, waren direct zonder een goede uitleg vanuit het Amerikaanse hoofdkantoor toegevoegd aan zijn RDSP-afdeling. Toen hij hierover om uitleg vroeg had Hanno zijn schouders opgehaald en gezegd dat hij zich er niet al te druk over moest maken. Het aansturen van deze nieuwelingen bleek lastiger dan verwacht. Een van hen, had buiten hem om, toch wel erg regelmatig

contact met Hanno. De overname van ESE door een groot Amerikaans engineeringbureau had wat Ferry betrof niet gezorgd voor een verbetering in de bedrijfsvoering. De zaken waren er niet op vooruit gegaan. Amerikaanse beloftes, gedaan voorafgaand aan de overname, waren na de verwachte reorganisatie niet nagekomen. Het was toch altijd hetzelfde liedje. Afgelopen zomer had hij zijn grootste teleurstelling te verwerken gekregen. Hij had tijdens een drie dagen durend managementoverleg op de hei, een voorstel gepresenteerd voor een nieuw onderzoeksproject. Zijn GTS-project. Het 'Getij Turbine Systeem' project. Eerlijk gezegd was het een oud stokpaardje van hem.

Alles draaide om het opwekken van groene energie uit de getijwisselingen in de Waddenzee. De Waddenzee, met een lengte van honderden kilometers en met tal van eilanden voor de Nederlandse, Duitse en Deense kust, bood hiervoor een ongelofelijke kans. Met het GTS-project zou het mogelijk worden op een milieuvriendelijke manier grote hoeveelheden stroom op te wekken. Vier keer per dag stromen miljoenen kubieke meters water door de zeegaten tussen de eilanden door de Waddenzee.

Zijn ideeën om deze waterkracht te benutten had hij in grote lijnen technisch uitgewerkt. Al voor het overlijden van Fay had hij er thuis aan gewerkt. Om het verlies dragelijker te maken werkte hij regelmatig tot in de kleine uurtjes door aan zijn project. Voor bepaalde aspecten had hij hulp gehad van een bevriende hoogleraar van de Technische Universiteit Delft die op zijn beurt weer een hoogleraar op de Universiteit van Wageningen kende. Hun enthousiasme had hem gesterkt zijn ideeën verder uit te werken. Het idee bestond simpelweg uit het plaatsen van kleine verplaatsbare GTS-units in de zeegaten tussen de eilanden. Er kon vooraf nauwkeurig worden berekend hoeveel elektrische energie er kon worden opgewekt.

Dit was iets dat in zijn ogen voor iedereen interessant moest zijn. Niet alleen voor de toepassing in Nederland, maar ook bijvoorbeeld in ontwikkelingsgebieden. Het kon de vervanger worden van al die dure onnodige windmolens op landlocaties. Je kon toch niet het hele land vol zetten met windmolens als er een goed alternatief voorhanden kwam. Naar zijn mening voldeed het tevens goed aan de ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties. Het was het perfecte energie neutrale plaatje. En zo had hij tijdens een 'hei-

sessie' een goed uitgewerkte presentatie gehouden die indruk maakte bij de andere ESE-managers.

Later die avond aan de bar maakten de whisky's en de gin-tonics de tongen los. Het management was onder de indruk. Het strooide met loftuitingen over zijn idee. Ook Hanno Schulte was hem de hand komen schudden en had hem nieuwsgierig aangekeken met een zweem van jaloezie. Dit had hij niet verwacht. Door de brede toepasbaarheid kon het een belangrijk exportproduct worden. Het technische hart van het systeem hield hij vooralsnog geheim en voor zichzelf.

Ferry had uitgebreid gesproken met Van der Velde, de adjunct-directeur van ESE. Die was erg geïnteresseerd in de toepassingsmogelijkheden en de opstartkosten voor het systeem. De Waddenzee was echter een beschermd natuurgebied. ESE kon met haar goede contacten zowel op het Binnenhof lobbyen als bij de Verenigde Naties in New York en zo de afzetmogelijkheden aftasten. Hun lobbyisten konden de politiek kneden, maar het kon ook leiden tot een ongewenste discussie met milieuactivisten. Dat was iets waarop het 'groene' ESE niet zat te wachten. Van der Velde had veel meer de toepassing van het systeem in ontwikkelingslanden voor ogen. Hij was bereid middelen vrij te maken voor de verdere ontwikkeling van het systeem.

Van der Velde had Ferry verzocht zijn voorstel samen met Hanno Schulte meer gedetailleerd uit te werken. In de hiërarchie van het bedrijf werd hij dan het aanspreekpunt. En daar zat wat Ferry betrof de kneep. Hanno's carrière was gestart op Ferry's afdeling. Hij had Hanno er zelf in een sollicitatieprocedure notabene uitgepikt.

Hanno was tendentius en had zich handig, door te pronken met andermans veren, omhooggewerkt. Hij liep altijd op instappers en droeg meestal een gekleurde broek, waarbij rood zijn favoriete kleur was. Bij voorkeur droeg hij daarop een polo en een colbert. Golfen was zijn hobby. Toevallig was de adjunct-directeur gek op golfen. Was golf niet de verbindende factor tussen sportief en balletje slaan en netwerken? Nee, Ferry had het niet meer zo op hem. Hanno's te bolle wangen, die al snel rood aanliepen na een glaasje alcohol, zijn te witte tanden en zijn te opvallende bril bevestigden wat hem betrof zijn onbetrouwbaarheid. Hij vond dat hij er bij de sollicitatieprocedure ingetuind was en nam dat zichzelf

kwalijk. Gedane zaken nemen geen keer. Dat bleek maar weer eens. Hanno was een dertiger, welbespraakt en met een aangemeten bekakte stem. Ferry kon dat weten, want hij kende uit de sollicitatieprocedure de achtergrond van Hanno. Afkomst verloochent zich niet en maar al te vaak zal een goede waarnemer erdoorheen prikken. Op Ferry's afdeling was Hanno geen hoogvlieger geweest. Toch onderhield hij op de een of andere manier altijd wel contact met de andere managers.

Hanno bemachtigde, tot Ferry's frustratie, de functie van divisie-manager. Dat was de functie die hijzelf ambieerde en verwacht had te krijgen. Hanno's manier van doen had succes gehad. Zat het hem dan toch in dat golfen? Sindsdien ging hij voorzichtiger met Hanno om. Het zat hem niet lekker toen ESE Hanno de mogelijkheid bood om zijn diploma MBA, 'Master of Business', te halen met als bijvak operationeel onderzoek. Dat alles maakte dat hij kromme tenen kreeg bij het idee om zijn GTS-troetelkindje rücksichtslos aan Hanno te moeten openbaren. Ferry was ervan uitgegaan dat hijzelf zijn systeem verder kon uitwerken en rechtstreeks met de directie kon bespreken. Er was immers ook nog het puntje van alle tijd die hij er tot dan toe kosteloos aan had gepend. Uiteindelijk was hij overstag gegaan en had zijn verdere plannen gedeeld met Hanno.

De schok was groot toen hij van Hanno hoorde dat de directie besloten had het project voorlopig niet uit te voeren. Een risicoanalyse had uitgewezen dat het moment er nog niet rijp voor was. Het ging de kast in. Ferry was professioneel genoeg zijn teleurstelling zo min mogelijk laten blijken, maar het deed afbreuk aan zijn dagelijkse bezigheden op kantoor. Een aantal weken later nam hij de beslissing, onder zijn eigen naam, zelf het octrooi en patenten voor zijn systeem aan te vragen. Het koste hem een flink deel van zijn spaargeld, maar dat nam hij voor lief.

Uiteindelijk loop je maar één keer op deze aardkloot rond. Zijn idee om elektrische energie op te wekken in deltagebieden met een sterke getijwerking diende te worden beschermd. Zeker gezien alle tijd die hij erin gestopt had. Hij was toch niet gek?

Op de afdeling vertrokken de laatste medewerkers en nu kon hij zich eindelijk onbespied even helemaal uitrekken. Ferry besloot nog een uurtje door te werken om een aantal belangrijke mailtjes af

te ronden. Daarna reed hij dan naar Alphen aan den Rijn waar zijn schoo- en kleindochter op hem wachtten.

Zijn Smartphone bromde en lichtte op met een fotootje van Hanno Schulte. Ferry trok een grimas.

‘Fuck, ik ben er gewoon even niet,’ mompelde hij. Dit was het laatste waar hij nu zin in had. Hanno was zo’n typische manager die altijd een praatje komt maken op het eind van de dag op het moment dat je naar huis wilt gaan. ‘Ik ben om half acht begonnen Hanno en niet om half tien zoals jij.’

Even dacht hij erover om de oproep te negeren. Waarschijnlijk ging het over het windparkproject in Gabon, dat moeilijk van de grond kwam door tegenwerking van lokale autoriteiten. Hij had gisteren hierover een tussenrapportage naar Hanno gemaild.

‘Hanno wat kan ik voor je doen?’

‘Ferry, fijn ik wist dat je nog aanwezig was. Zie jij kans even naar boven te komen?’

Het was een opdracht en geen vraag.

‘Geef me vijf minuten Hanno.’ Ferry keek op zijn horloge. De mailtjes die hij had willen beantwoorden moesten maar tot maandag wachten. Hij pakte het dossier en de bijbehorende USB-stick. In de lift keek hij nog snel even naar zijn laatste aantekeningen en liep toen de al verlaten gang van de vierde verdieping op. De vloeren hier waren voorzien van dik tapijt.

Hanno zat ontspannen achter zijn bureau, naast een grote dracaena plant die een volmaakte kloon had kunnen zijn van die op zijn afdeling. De rugleuning van zijn stoel stond in een relaxstand. Hij wees achteloos naar een stoel.

‘Ga zitten Ferry. Ik moet met je praten. Leg dat dossier maar even op het bureau,’ wijzend op het dossier in Ferry’s hand, ‘dat hebben we niet nodig.’

Ferry kneep zijn ogen een beetje samen. Hij legde zijn smartphone naast het dossier op het massief beuken bureaublad. Hanno draaide zijn hoofd om het opschrift op het dossier te lezen, maar het was slechts een inleidende beweging voor het gesprek.

Hanno kuchte. ‘Recentelijk heb ik een gesprek gehad met de directie en de voorzitter van de raad van bestuur.’

Even dacht Ferry dat hij toch nog een positief bericht kreeg over de voortgang van het GTS-project. De uitdrukking op Hanno’s gezicht verried iets anders.

‘Door teleurstellende resultaten op een aantal projecten, ook projecten die onder jouw club vallen, heeft de directie vorig jaar besloten een cultuuronderzoek uit te voeren om zo de mate van succes of het ontbreken daarvan binnen van onze organisatie boven tafel te krijgen. Je herinnert je zeker nog de enquête onder alle medewerkers hè?’

Hij had een dramatische blik in zijn ogen, maar Ferry wist dat die gespeeld was.

‘Ja, die kan ik me nog herinneren. De resultaten daarvan zijn nooit bekend gemaakt. Ik had toen de indruk dat het Amerikaanse hoofdkantoor de algemene kenmerken van ons bedrijf beter in beeld wilde krijgen. Het is voor het eerst dat ik over teleurstellende resultaten hoor. Ik weet al jaren dat er fluctuatie zit in de verstrekte opdrachten en in de resultaten. Het is een golfbeweging. Wij zijn afhankelijk van de wereldpolitiek en van goodwill en subsidies. ESE ontplooit activiteiten ter ondersteuning van de lokale bevolking in ontwikkelingslanden. Topwinsten maken is toch niet ons hoogste doel?’

Hanno keek korzelig veroorzaakt door Ferry die hem in de wielen reed en diens, voor zijn gevoel, meewarige blik. ‘De directie heeft een “Strategisch Multifocus model Innovatie en Ontwikkeling” gemaakt om zo de efficiency te verhogen.’ Hij boog zijn hoofd een beetje opzij en kneep zijn ogen toe. ‘Er moet binnen ESE een cultuur-transformatie komen. Zij, of misschien moet ik zeggen wij, zijn niet tevreden met de geboekte resultaten van de afgelopen periode. Er vindt dit moment een herbezinning plaats op onze positionering.’

‘O?’

‘Ja, en deze is gekoppeld aan een programmaplan modernisering. De directie wil een *no regret* ontwikkeling met een nieuwe meer flexibele infrastructuur. Het programmaplan modernisering wordt gekoppeld aan een *maturity assessment*, maar daarover later meer.’

Hanno rechte zijn rug en spreidde zijn armen.

‘Ferry je zult ongetwijfeld begrijpen dat hier de nodige consequenties aan verbonden zijn en ook personele gevolgen.’

Ferry keek wazig. Begrijpen, begrijpen, was dit de nieuwe versie van ‘Bullshit Bingo’ een moeilijke woordendans om zo schimmig en

ontwijkend mogelijk het echte onderwerp te omzeilen, namelijk gebrek aan leiderschap.

‘Heb je me naar boven laten komen om mij te vertellen dat ons ...’, met de nadruk op ons, ‘... bedrijf niet volwassen genoeg is? Wat dacht je van al die management-informatiesystemen die afgelopen jaren zijn doorgevoerd. Waar is dat allemaal goed voor geweest dan? Is het niet handiger het reilen en zeilen van bepaalde managers beter te beoordelen en te evalueren. Daar waren we als organisatie een stuk verder mee gekomen.’

Hanno keek onverstoort. ‘Die *Business Intelligence* systemen waar jij het over hebt, hebben ook vruchten afgeworpen, maar het gaat nu over verjongen Ferry,’ zei hij belerend. ‘De directie heeft besloten afscheid te nemen van een aantal werknemers verspreid over het hele bedrijf.’

Ferry hield zijn adem in. Had dit ook betrekking op medewerkers van zijn afdeling? ‘Gaan er mensen ontslagen worden?’

Hanno schoof wat dichters naar Ferry. ‘Je weet dat onze organisatie een *boulevard of broken dreams* kent. Daar zitten collega’s die het niet waar hebben kunnen maken. Je weet wie ik bedoel. Van hen zullen we gedwongen afscheid gaan nemen.’ Hij glimlachte. ‘Wees gerust, dat zijn geen mensen van jouw afdeling. Maar,’ hij hief opnieuw zijn handen op, ‘het is wel zo dat wij een nieuwe manager gaan zoeken voor jouw huidige job.’

Ferry werd koud.

‘Je krijgt voorlopig geen ontslag, maar met jouw medewerking gaan we een andere passende functie voor je zoeken. Misschien had je het zelf al zien aankomen. Door de Amerikaanse overname zijn er mogelijkheden genoeg. Kijk naar die twee Indiërs Anwar en Prem die komen ook van een van onze buitenlandse vestigingen.’

‘Wil je me naar India sturen?’ vroeg Ferry droog.

‘Dat zou zeker tot de mogelijkheden kunnen behoren.’

Ferry keek in het onbewogen gezicht van Hanno. Zijn ook te lange zwarte haren verhulden zijn ogen net niet. Verbeelde hij het zich of las hij leedvermaak in de diepte van zijn pupillen.

‘Ik ben bang dat je toch echt duidelijker moet zijn Hanno, want als ik hoor wat ik denk te horen dan moeten voor jou dezelfde consequenties gelden. Misschien is het toevallig maar de projecten die minder goed verliepen, vielen allemaal onder jouw

eindverantwoordelijkheid. Dat had toch ook de directie moeten opvallen. Dan moeten er dus ook voor jou consequenties zijn. Ga jij ook als expat naar India?’

Hanno gaf hem een moeizaam glimlachje. Hij wist dat hij even door de zure appel moest heen bijten. Ferry zou straks vertrekken en het in het komend weekend wel laten bezinken. Oké, het zou een rot weekend voor hem worden, maar het kon niet altijd feest zijn.

‘Ik hoop dat je begrijpt hoeveel weerzin ik voel bij dit soort gesprekken, Ferry.’

Ferry haalde zijn schouders op. ‘Als dat zo is heb jij van die cursus niet veel opgestoken.’

‘Welke cursus?’

‘Ben je dat al vergeten? Die cursus over het houden van slecht-nieuwsgesprekken die je vorig jaar gevolgd hebt. Ben je te druk met het halen van je MBA? Leer je daar ook niet hoe je dit soort dingen moet brengen?’ Ferry keek Hanno gemelijk aan. Ze wisten dat ze elkaar niet lagen.

‘Waar komt dit vandaan Hanno? Dit! Waar heb ik het aan te danken? De jaarcijfers van afgelopen boekjaar waren zeker niet slecht en de meeste projecten zijn met een goed resultaat afgesloten. Wat zegt de ondernemingsraad, de OR hierover? Er is met geen woord gerept over een reorganisatie. Hoe zit het met het sociaal statuut? Zolang ik hoofd ben van die RDSP-afdeling heb ik elk jaar met meer dan goede resultaten afgesloten.’

Hanno schoof wat heen en weer op zijn stoel. ‘Luister Ferry, je wordt niet ontslagen. Dit is een natuurlijk proces. Het Amerikaanse management wil jongere managers. Natuurlijk wordt er op gelet dat deze procedure verloopt volgens het sociaal statuut van het bedrijf. Ik heb begrepen van de directie dat zij overleg hebben gehad met de OR. Het houdt niet in dat je direct moet vertrekken. Ik loop zo direct echt niet met je mee met een kartonnen doos om je spulletjes in te doen.’

‘Dat zou er nog bij moeten komen.’

‘Denk er dit weekend over na. Misschien heb jezelf ideeën en mocht je liever een afvloeiingsregeling hebben dan is daar ook over te praten. Geloof me die zal in jouw geval ruimer uitpakken dan de standaard kantonrechttersregeling. Ook het gebruik van een goed outplacementbureau behoort tot de mogelijkheden. Met jouw ervaring zijn er genoeg kleinere bedrijven die een moord plegen

om iemand met jouw kennis in dienst te nemen. Ik ken een aantal van jouw collega's die het zonder protest zouden accepteren.'

Ferry lachte schamper, maar Hanno negeerde het.

'Maar hou er rekening mee dat ik jouw werkzaamheden binnen de RDSP-afdeling binnen een aantal weken overdraag. Wij verwachten in deze periode een loyale houding van jou. Ik zal het persoonlijk begeleiden. Je wordt uiteraard ook nog schriftelijk geïnformeerd.'

Ferry dacht aan al die dossiers die hij beheerde en zijn grijze ogen keken Hanno strak aan. Er kwam nog steeds stoom uit zijn oren. Dit was een overval, duidelijk gepland net voor het weekend. De woede welde verder omhoog.

'Jij had de positie om dit tegen te houden. Dat weet ik. Waarom heb je dat niet gedaan? Je weet net zo goed als ik dat als je dik boven de veertig bent, de banen in dit vak en op dit niveau niet voor het oprapen liggen. Ja, jezelf kapot werken voor een kortlopend of nul uren contractje misschien.'

'Rustig Ferry, rustig, geloof me ik heb gedaan wat ik kon, maar het haalde niets uit.'

Ferry zweeg.

Hanno vouwde zijn handen ineen in een soort van sussend gebaar. 'Je moet ook eerlijk tegenover jezelf zijn. Wat had je dan verwacht, een speldje of een lintje?'

'Nee, dat is het laatste wat ik verwacht en behoefte aan heb. Misschien valt dat jou nog eens ten deel,' zei hij sarcastisch. 'Werknemers die ze echt verdienen krijgen ze in de regel niet.'

Hanno ging verzitten. 'Ga komend weekend er eerst op je gemak eens over nadenken. Het biedt ook kansen. Volgende week praten we dan verder.'

Ferry stond op en haalde diep adem. 'Wat valt erover na te denken?' Hij wees met zijn vinger naar Hanno. 'Volgende week wil ik hierover, in jouw aanwezigheid, een gesprek met het hoofd HR-Personeelszaken. Ik ga op dit moment met geen enkel voorstel akkoord, want mijn staat van dienst en beoordelingsgesprekken geven hier geen enkele aanleiding voor. Het is maar dat je het weet.' Hij stond op en liep zonder om te kijken de kamer uit.

Gewoonlijk nam Ferry de lift. Deze keer niet. Na precies vijf treden op de trap kwam hij erachter dat hij zijn smartphone had laten liggen. Hij aarzelde maar was niet van plan het weekend in te gaan

zonder mobieltje. Hij ging op zijn schreden terug. Op de gang hoorde hij de stem van Hanno al voordat hij diens kamer bereikte. Onwillekeurig hield Ferry in en draaide zijn hoofd zo dat hij beter kon horen wat er werd gezegd.

‘Ja, het was een lastig gesprekje. Hij bood minder weerstand dan ik had verwacht. Je kent hem. Ik denk dat hij wel begrijpt dat Anwar die Indiër zijn taken overneemt. Anwar, die zie ik morgenavond op de golfbaan, we zullen dan een aantal zaken bespreken.’

Het was even stil en toen:

‘Nee, over het GTS-systeem is hij gelukkig niet begonnen. Hij was te overdonderd. We moeten de druk er nu even op houden.’

Op de gang stond Ferry als uit steen gehouwen.

‘Inderdaad dit gaat volgens plan. Nu ... een borrel bij jou op je kamer? Oké, dan haal ik daarna mijn spullen op.’

Ferry wachtte niet af. Hij sprintte naar de sanitaire ruimte naast de lift en bereikte die net voor Hanno zijn kamer uitkwam. Hij drukte zich tegen de muur en probeerde zijn adem onder controle te houden. Toen de liftdeuren zich achter Hanno sloten liep hij naar diens kamer. Zijn hersens maakten nu overuren. Hij wist dat hij zich geen illusies hoefde te maken. Zijn ontslag was onvermijdelijk. Het was nu alles of niets. Werd hij gedumpte en de weg geplaveid om zijn GTS-systeem te vermarkten onder de naam van ESE? Eigenlijk was hij daarvan overtuigd. Hij had altijd al geweten hoe waardevol zijn ontwerp was. Nu was er geen weg meer terug. Hij had zijn GTS-systeem tot een toetsbaar format gemaakt met zijn eigen ideeën en hersenspinsels en het gedemonstreerd aan Hanno. Die had zelf geen inbreng geleverd. Hij moest dit stoppen. Als het hem lukte het GTS-format te traceren op de grote ESE-server had hij een kans alle GTS-documenten te deleten en te vernietigen. Als dat niet tijdig werd ontdekt, konden de bestanden niet meer worden teruggehaald. Ze werden dan niet meegenomen door de wekelijkse back up die de ICT-afdeling elke week op vrijdagavond maakte. Misschien zou de vinger naar hem wijzen. Dat merkte hij dan nog wel. Zijn patenten en octrooi van het systeem stonden al maanden geregistreerd, maar hij zou een vervelende rechtszaak kunnen ontlopen door zijn GTS-documenten hier te verwijderen. Hij moest snel zijn voordat de laptop van Hanno in de beveiligingsstand sprong. Dan kon het systeem alleen nog met diens wachtwoord ontgrendeld worden.

De laptop was via een dockingstation aangesloten op het netwerk. Er kon dus lokaal op de laptop gewerkt worden maar ook op het ESE-netwerk. Hij dook op het toetsenbord en drukte op een toets. De schermen kwamen tot leven. Hij was op tijd. Nu had hij toegang tot gedeeltes van de server waar maar weinig collega's toegang tot hadden. Hij klikte met de muis door mappen waar de technische projecten in werden bewaard. Sommige kwamen hem zeer bekend voor. GTS typte hij in de zoekfunctie. Zijn hart sloeg over toen de GTS-map zonder probleem opdook. Hij opende de map. Er waren nieuwe documenten aan toegevoegd. Hij zag dat er ook deze week nog aan gewerkt was. Dat was vreemd, want het project was stopgezet. Heel even twijfelde hij, toen hij op het punt stond de volledige GTS-map te verwijderen. Misschien zou dat eerder opvallen dan de GTS-map te laten staan maar alleen de inhoud te deleten. Dus delete hij de volledige inhoud en plakte de inhoud van een andere technische map met dezelfde grootte in de lege GTS map. Of het trucje zou werken werd later duidelijk. Hij onderzocht de harde schijf van de laptop en vond ook daar een GTS-map en volgde hiervoor dezelfde procedure. Een blik op zijn horloge vertelde hem dat als hij vanavond al niet werkeloos wilde worden hij moest opschieten. Zijn oren waren gespitst om de zachte gong van de lift tijdig op te merken als die op de vierde etage stopte. Zijn maag trok samen bij het idee dat Hanno hem hier betrapte. Hij zocht in de 'prullenbak' op het bureaublad en vond de zojuist verwijderde documenten. Met een druk op de knop waren ze nu helemaal foetsie.

Hoeveel tijd had hij nog? Hanno was nu ruim een kwartier weg. Zijn blik gleed over het bureau. Hij trok een voor een de bureauladen open. Als iemand hem dit zag doen werd hij op staande voet ontslagen. Hij lachte inwendig. Toen zag hij de USB-stick. Hij krabde achter zijn oor. Wat stond daarop? Er was geen tijd nu de USB-stick te bekijken. Hij liet de USB-stick in de zak van zijn colbert zakken. Hij liep naar de gang, maar het bleef stil. Als Hanno nu terugkwam zou hij verbaasd kunnen zijn dat zijn laptop nog aan stond. Opnieuw twijfelde Ferry. Toen besloot hij de laptop en de schermen te sluiten. Hij moest nu weg. Hij pakte zijn dossier en met een laatst blik op het bureau wilde hij de kamer uitlopen, maar het was te laat.

Hij hoorde vlakbij voetstappen in het tapijt in de gang. Hanno was via de trap teruggekomen en had de lift gelaten voor wat hij was. Ferry keek gehaast om zich heen. Hij vluchtte naar de enige andere deur die de kamer rijk was. Het was de kamer van Hanno's secretaresse. De deur ging zacht piepend open. Snel sloot hij de deur en hij merkte dat zijn hand trilde. Het was donker in de kamer. Waar ben ik in terecht gekomen, vroeg hij zich af. Zoveel jaren van trouwe dienst ... en nu bijna gedwongen om als een crimineel afscheid te nemen. Misschien met een vals toespraakje van de adjunct en als blijk voor waardering een speldje. Ha, ha, nee, zelfs dat zou er niet in zitten. Misschien een geld-inzamelingsactie door collega's voor een afscheidscadeautje. Bah! Hij lachte onwillekeurig om de absurde situatie. Hij hield zijn mond wagenwijd open om maar zo weinig mogelijk geluid te maken bij het ademen. Hij schrok want er prikte iets in zijn nek, maar realiseerde zich gelukkig op tijd dat het ook een van die verrekte dracaena planten was die naast de deuropening stond. Hij hoorde hoe Hanno zijn spullen opruimde. Langzaam liep Ferry naar de deur die toegang gaf tot de gang. Hij opende hem op een kier. Deze deur piepte gelukkig niet.

Letterlijk op zijn tenen sloop hij naar de trap en haastte zich terug.

De verlichting op de afdeling brandde nog, maar dat was ook het enige. Iedereen was al naar huis. Het was ruim een uur geleden dat hij door Hanno geroepen was. Wat was er allemaal in dat ene uurtje gebeurd? Hij had behoefte aan een whisky, maar moest het doen met een espresso uit de koffiemachine op de afdeling. Even later liet hij zich zakken op zijn stoel en kon het niet bevatten, laat staan geloven. Kon dit allemaal in een uur gebeuren? Hij dacht na en probeerde het te relativieren.

Toen voerde hij zijn wachtwoord in en de beeldschermen op zijn bureau kwamen weer tot leven. Hij ging wat naar voren zitten en nam voorzichtig een slokje van zijn espresso. Hij besloot het komende uur eens creatief met bepaalde bestanden te stoeien. Hij was daar net mee begonnen toen de afdelingsdeur werd geopend. Hanno stond in de deuropening en liep naar hem toe. Ferry bevroor en dacht aan de USB-stick in zijn zak.

'Had je deze nog niet gemist?' Hanno hield Ferry's mobieltje triomfantelijk omhoog en lachte om diens geschrokken gezicht.

Ferry lachte van opluchting. 'Goed van je Hanno, ik dacht dat je nu al met die kartonnen doos kwam.'

Hanno knikte en probeerde voorzichtig op het beeldscherm te kijken. Hij aarzelde. 'Nou ... een goed weekend dan maar.'

Ferry haalde zijn schouders op. 'Ik ben aan het afsluiten.' Bij de deur draaide Hanno zich nog even om. Hun blikken kruisten elkaar. Ferry ving zijn emotieloze blik op. Krijg maar een golfbal tegen je hoofd of loop onder een tram dacht hij.

Drie kwartier later zuchtte hij diep, sloot zijn computer en zijn ogen en leunde achterover. Het was gedaan. Waar was de tijd gebleven dat er altijd wel iemand een borrel in zijn bureaula had staan. Hij verzonk in een gepeins. Hoe nu verder?

'Fay, waar ben je?' vroeg hij zich mompelend af. 'Begrijp je niet dat ik je nu nodig heb?'

En zo zat hij een tijdlang in zijn stoel. Zijn ogen blind op niets gericht.

Hij had zijn jas al aangetrokken en knoopte de laatste knoop dicht, toen hij besloot het etentje bij zijn zoon en schoondochter die avond af te bellen. Hij had vanavond thuis eerst een scotch en soda nodig. Hij zou een flinke wandeling met Tim gaan maken. Tim was een Duitse herder die hij veel te weinig aandacht gaf. Fay had hem ooit als puppy in huis gehaald. Het was altijd haar hond gebleven. Zijn gepensioneerde buurman nam hem na Fay's dood, op Ferry's werkdagen, gelukkig elke dag mee voor een wandeling. Ook kon Tim vrij rondlopen in de grote omheinde tuin van Ferry's dijkhuis in Oud-Beijerland.

Zijn zoon was misschien nog aan het werk dus belde hij zijn schoondochter. Ze nam verrassend snel op.

'Hallo Janet. Het spijt me dat ik zo laat het etentje voor straks annuleer, maar er is iets dringends tussen gekomen. Volgende week ben ik weer van de partij.'

Het bleef stil aan de ander kant. Het bleef te lang stil.

'Janet, ben je daar nog?' Hij hoorde haar ademhaling. 'Hallo Janet, wat is er?'

'Oh Ferry.' Haar stem was een zucht. Ferry voelde zijn hartslag versnellen, toen hij haar zachtjes hoorde huilen.

'Janet?' zijn stem sloeg over. 'Wat is er aan de hand?'

‘Je moet langskomen Ferry, er is iets ergs gebeurd. Ik moet met je praten.’

Wat was er gebeurd? ‘Geef mij Daniël even aan de lijn Janet. Geef Daniël even!’ Zijn stem klonk gebiedend.

‘Daniël is er niet, hij is naar een driedaags congres in Parijs en komt morgen pas thuis. Ik moet je spreken over Daniël.’ Het bleef weer even stil.

Ferry negeerde de baksteen in maag. Hij zei zacht: ‘Ik kom naar je toe, maar vertel me wat er aan de hand is.’ Hij hoorde haar snik.

‘Daniël is weer aan de cocaïne. O, Jezus, hij is weer aan de coke.’

Ferry trok aan zijn stropdas, maar het gaf hem niet meer lucht.

‘Janet, ik sta op het punt van vertrekken en kom direct naar Alphen aan den Rijn! Ik zie je zo dadelijk.’

Met grote grijze ogen staarde hij verstard naar het plafond. Was dit mogelijk, alle shit die hij het afgelopen uur over zich heen gekregen had was verbleekt en stelde niets meer voor. Hij vloekte voor zich uit.

Zijn zoon, zijn veelbelovende zoon was weer aan de cocaïne.

2

Ferry liep in de miezerregen naar Den Haag CS. In zijn bovenkamer was het een wirwar van gedachten. Hij nam de stoptrein naar Zoetermeer Mandela. Daar kon hij zijn auto gratis parkeren. In Den Haag was dat niet mogelijk. Sommige collega's liepen in zijn ogen letterlijk leeg op de parkeertarieven die de gemeente Den Haag hanteerde. In de trein was het druk, maar toch vond hij nog een zitplaats. Hij sloot zijn ogen en trachtte zijn gedachten te ordenen. Er was zoveel gebeurd vandaag, maar alles was verbleekt door dat ene telefoontje met Janet. Er was iets vreselijks gebeurd. Kon dit een déjà vu zijn? Een déjà vu met het verleden. Twaalf jaar geleden was hij gebeld door Fay met een vergelijkbare boodschap over Daniël. Hij was toen al enige tijd bij haar weg en woonde samen met Hilde. Zij was een in Nederland wonende Noorse arts-bioloog met wie hij een stormachtige relatie kreeg en bij wie hij uiteindelijk introk. Hij had haar leren kennen in de jachthaven waar zij een ligplaats had voor haar zeilboot. Hij wist niet hoe het kwam, maar hoewel haar zelfverzekerde Noorse verschijning bepaalde mannen afschrikte had het op hem een andere uitwerking. Sommigen bekritiseerden haar feministische trekjes. Hij was gek op haar, en nu na al die jaren was zij nog steeds latent aanwezig in zijn hoofd. Hij had Fay verlaten en dat was iets dat hij nooit voor mogelijk had gehouden.

Collega's noemden het een vroege midlife crisis, die desastreus uitpakte voor zijn gezin. Daniël was een stuk jonger dan zijn zus Lucie. Zij was juist op kamers gaan wonen en gek op haar vader. Het mocht niet baten. Zijn dochter en zoon keerden zich van hem af en het contact met hen verdween. Het deed pijn en meer dan dat. Fay was een trotse vrouw en verbrak het contact met hem. Toch had Ferry het gevoel dat er al voor zijn relatie met Hilde een kloof tussen hun was ontstaan. Was dit het bekende ontkennen van schuld?

Hij zuchtte. Met Daniël ging het al snel mis. Hij miste zijn vader erger dan hij toegaf. Hij kreeg verkeerde vrienden op school en gleed af op een makkelijk te beïnvloeden leeftijd. Fay had in eerste instantie gedacht dat het wel meeviel. Daniël moest gewoon opnieuw zijn draai vinden. Ze zag veel door haar vingers en toen ze in de gaten kreeg dat hij drugs gebruikte was hij ondertussen aan de cocaïne verslaafd geraakt. Sommige dingen gaan heel snel.

Ferry had hiervan niets meegekregen, totdat Fay die bewuste avond in juni belde. Fay die in het begin hartstochtelijk geprobeerd had hun relatie te redden, belde hem op. Ferry had nog vaak gedacht aan hoe alles gelopen was. Hij schaamde zich er aan een kant diep voor, maar er was geen weg meer terug. Dat had hij aan zichzelf te wijten. Haar smeekbede om hulp voor Daniëls verslaving had alles op zijn kop gezet.

Hij keek uit het treinraam en zag de sombere bomen van het Balijbos in Zoetermeer aan zich voorbijglijden. De trein stopte bij station Mandela en Ferry liep de overdekte brug af wijk 19, Rokkeveen, in. Vreemd dacht hij dat Zoetermeer haar wijken zowel een naam als ook een nummer gaf. Nummers voor een wijk, onpersoonlijker kon het bijna niet. Het was opgehouden te regenen en hij liep naar zijn 'hybrid' Mini Cooper die vlakbij geparkeerd stond. Hij liet zich vallen in de aangename bestuurdersstoel. Een ontspannen gevoel maakte zich van hem meester. Hij startte en draaide de Cooper de oostelijke rondweg op richting de snelweg. De autoradio stond zoals altijd op radio Veronica en op dit tijdstip luisterde hij gewoonlijk, zoals zoveel andere weggebruikers naar het laatste stuk van de middagshow van zijn favoriete dj. Die zeurde wat over het slechte weer, kwam met een paar middelmatige grappen en startte het volgende nummer.

'Hier een oudje van een oudje, maar o, zo goed om het weekend mee te beginnen.' Eric Clapton met *Cocaine* vulde de ruimte.

Ferry vloekte zachtjes en draaide de volumeknop op zacht. Hij dacht aan die bewuste avond toen Fay hem had gebeld en emotioneel haar hart had uitgestort over Daniël. Hij had alles gelaten voor wat het was. Het leek toen of het scherm, dat blindheid bij hem had veroorzaakt, met een ruk werd weggetrokken. Hij had van dichtbij een collega zien aftakelen door cocaïnegebruik. Wat hij en andere collega's ook hadden geprobeerd, alle hulp had niet geholpen. Het relaas dat Fay deed zorgde voor een harde landing

op de grond. Slechts een ding telde. Daniël moest op het rechte spoor worden teruggebracht. En het was gelukt, in het begin meer met vallen dan opstaan. Met het herwinnen van Daniëls vertrouwen kwam ook diens geestelijke weerbaarheid terug. Maar toen begon het cokedealertje aan Daniël te trekken. Ferry kneep zijn handen tot vuisten toen hij daar weer aan dacht. Dat dealertje zocht Daniël gewoon op. Ferry probeerde zijn zoon zo goed en kwaad als mogelijk af te schermen. Hij was naar de politie gegaan, die de zaak uiterst serieus nam, maar ondanks de heldere feiten besluiteloos was. Het dealertje was een jongen van goede afkomst. Zijn naam was Timo van Bylandt en hij kwam uit een welgestelde familie met een vader die politieke invloed had. Zijn familie had gezorgd dat hij uit de wind bleef. Gebeurde dat niet altijd met het bekende zwarte schaap in een vooraanstaande familie?

Aan de politie had Ferry niets gehad. De politie noemde hem een boefje met slechts een klein strafblad. Maar Ferry wist beter. Hij moest het zelf zien op te lossen. Het liefst had hij in zijn onmacht en emotie het recht in eigen handen genomen, maar hij wist dat dit het eerste wensdenken van veel slachtoffers was. Bovendien wat kon hij doen? Op het laatst had hij zijn boosheid uitgebannen en al zijn energie geconcentreerd op het vinden van een oplossing. Hij dacht die gevonden te hebben door de dealer af te kopen. Hij bood hem een aanzienlijk bedrag. In zijn ogen was ook hij eigenlijk nog maar een jochie. Een heel vervelend jochie weliswaar, maar toch. Dat hij het bij het verkeerde eind had werd hem snel duidelijk gemaakt. Want het jochie had een stel kornuiten en dat waren zeker geen jochies, maar keiharde criminelen. Hij had met stroop gesmeerd op de verkeerde plaats. Zij hadden geld geroken. Het koste hem twee tanden en een reeks zware kneuzingen. Dus betaalde hij een fors hoger bedrag dat hij zonder hulp van Hilde op korte termijn niet bij elkaar zou hebben gekregen. Zij was zich discreet meer en meer op de achtergrond gaan houden. De hele situatie trok een zware en uiteindelijk een te zware wissel op hun relatie. Hun relatie liep stuk. Dat Daniël het redde was te danken aan Ferry's beste vriend Frank Tettero-Huining. Frank was Ferry's beste vriend sinds zij elkaar ontmoetten bij het korps mariniers. Hij was ook een goede zeilmaat en steun en toeverlaat tijdens hun duikreisjes. Zijn zeilboot lag aan dezelfde steiger als die van hem. Frank had het ver gebracht in het Nederlandse mediawereldje. Hij was een gerespecteerde tv-

producer, impresario of zoals hij zichzelf het liefst noemde, een vrije producent. In de tijd dat Daniël aan de cocaïne verslaafd raakte was hij was meer dan een toeverlaat geweest. Hij was een geweldige vent die naast zijn werk en hobby's gek was op vrouwen. Zijn flamboyante verschijning ging samen met een extravagante levensstijl en zijn onmiskenbare gen voor schaamteloze zelfpromotie trok mensen aan van elk niveau. Die wond hij voor zijn eigen doeleinden gemakkelijk om zijn vingers.

Ferry bewonderde hem daarom, want alles dat hij aanpakte veranderde in goud. Zij waren vrienden voor het leven. Frank was getrouwd met Carrie en het was voor Ferry een raadsel hoe het mogelijk was dat die twee nog samen waren. Vaak genoeg had Ferry gedacht dat spoedig ook rondom Frank de 'MeToo' aantijgingen zouden losbarsten met alle consequenties van dien. Maar dat gebeurde niet. Hoe hij het voor elkaar kreeg wist Ferry niet, maar hij had zijn leven zo ingedeeld dat hij naast het zware onregelmatige werk, zoals hij het noemde, voldoende tijd overhield voor zijn hobby's. Samen met een aantal andere vrienden van Frank ging Ferry elk jaar minimaal een keer op sportduikvakantie ergens op een subtropische locatie. Zij noemden zichzelf heel kinderachtig de *Dutch Disasters*, maar toch zat er een kern van waarheid in die benaming. Zij gedroegen zich vaak niet al te netjes en maakten risicovolle diepe duiken, waarbij hun luchtreserves in de duikflessen en de voor duikers zo belangrijke deco-stops werden uitgedaagd. Hun gedrag en alcoholgebruik was voor menig hotel een doorn in het oog, maar ook die waren met voldoende cash stil te krijgen en dat hadden de vrienden van Frank voldoende.

Toen de problemen met Ferry's zoon begonnen had Frank net een paar grote tv-producties afgerond. Hij was bezig met het voorbereiden van een lange zeilreis naar Zuid-Amerika. Ferry was weleens jaloers op zijn succes. Toch veranderde niet alles wat Frank beetpakte in goud.

Eerder had hij geprobeerd met Hilde aan te pappen en daar waar hij bij veel vrouwen succes had gaf Hilde niet thuis. Frank, die gewend was zijn zin te krijgen had na enige tijd zijn versierpogingen gestaakt. Hilde wist goed wat zij wilde en toen zij later met Ferry een relatie kreeg was dit even een pijnlijk puntje in hun vriendschap. Maar Frank was Frank niet geweest als hij zijn

versierpogingen niet achteloos had gebagatelliseerd. Vreemd genoeg was hij somber geweest toen Ferry Fay verliet voor Hilde.

‘Dat je met een andere vrouw aanklooit zal me een zorg zijn,’ had hij gezegd, ‘maar dat je haar inruilt voor die Noorse teef is onbegrijpelijk.’

Ferry weet deze uitval aan jaloersheid. Het had hem aan het denken gezet over hun vriendschap. Hilde liet zich er verder niet over uit en zo ging zijn leven over in een andere fase, tot de problemen met Daniël zich aandienen. Toen het niet lukte Daniël in een veilige haven te loodsen had hij Frank om hulp gevraagd. Die wist dat Daniël gek was op zeilen en had voorgesteld hem mee te nemen op zijn reis naar Zuid-Amerika.

‘Ferry,’ had hij gezegd, ‘we moeten de cirkel doorbreken. Als hij hier blijft gaat hij het niet redden. Je weet, Nederland is een narcostaat geworden. Hij zal de drugs niet kunnen ontlopen.’

Ferry wist dat ook.

‘Beter onderweg verzuipen dan hier af te takelen tot een junk en in de goot het loodje te leggen.’

Uiteindelijk was ook Fay met het plan akkoord gegaan. Het had zo goed uitgepakt dat Daniël alle etappes had meegevaren. Hij kwam als herboren terug en Ferry was Frank en Carrie eeuwig dankbaar.

Daniël had het gered en zich teruggevochten met nieuw elan. Met slechts een jaar vertraging had hij zijn school afgemaakt. Zijn rechtenstudie ging vloeiend en hij studeerde cum laude af.

Voor Fay en Ferry was deze crisis een beslissend keerpunt in hun leven, maar betekende tegelijkertijd het einde van zijn relatie met Hilde. Fay en hij besloten opnieuw te beginnen en alles achter zich te laten en verhuisden van Reeuwijk naar een warm dijkhuis aan het Buitenslik in Oud-Beijerland met uitzicht over het akkerbouw landschap. Het was iets dat Fay altijd al had gewild. Ze was ook dichterbij haar roots, die in Zeeland lagen. Ondanks de grote afstand tot de jachthaven in Almere had Ferry besloten de ligplaats van hun zeiljacht aan te houden. Fay had daar aarzelend mee ingestemd.

Ferry tuurde door de voorruit. En nu ... Daniël was weer aan de drugs. Nooit, nee, nooit had hij gedacht dat drugs Daniël weer in hun macht zouden krijgen. De consequenties konden enorm zijn.

Misschien waren er al consequenties. Daniël was naar Parijs voor een 3-daags congres.

Bij zijn weten ging Daniël voor zijn werk voor het OM nooit naar het buitenland.

Het was donker, koud en nat toen hij de Cooper parkeerde in een rustige straat in Alphen aan den Rijn. Hij stapte niet gelijk uit. Hij aarzelde en verzamelde moed. Zo dadelijk kreeg hij van zijn schoondochter details te horen. Details die hij niet wilde weten. Hij zuchtte en stapte uit. De kilte sloeg hem tegemoet, maar de frisse buitenlucht deed hem ook goed. Het was opnieuw gaan regenen.

De wijk waar zijn zoon woonde was ongeveer twintig jaar geleden gebouwd en redelijk ruim opgezet, maar voor Ferry bleef het toch een nieuwbouwwijk. De luxe twee onder een kap woningen stonden ver van de weg en sommige hadden een Amerikaans gazon als voortuin. De weinige lantaarns wierpen een spookachtig licht op de lange naargeestige rij populieren en het asfalt weerkaatste hun koele schijnsel.

De straat deed hem nu denken aan de oude horrorfilm Halloween met Jamie Lee Curtis in een hoofdrol. In die film zorgde een naar zijn geboorteplaats terugkerende psychopaat, voor de nodige verstikkende momenten die hun uitwerking niet misten op de bioscoopbezoeker. Regisseur John Carpenter had toen het horrorgenre nieuw leven in geblazen. Er was zelfs, veertig jaar later, een direct vervolg op die film gekomen met dezelfde hoofdrolspeelster als toen. Ferry rilde en trok de kraag omhoog toen hij langs de populieren liep alvorens het tuinpad op te lopen langs de mooi verlichte toegangspaaltes. Hij belde aan bij het huis van zijn zoon.

Janet deed open. 'Ha Ferry, kom er snel in.'

Hij gaf haar een knuffel en zij drukte zich even tegen hem aan, zoals zij wel vaker deed, maar toch leek het moment nu langer te duren. Ze mochten elkaar graag.

Zijn schoondochter was van Schotse afkomst en werkte in de Rotterdamse jeugdzorg. Daniël had haar leren kennen toen hij voor zijn studie een aantal vakken aan de Universiteit van Edinburgh volgde. Zij kwam uit een groot gezin met zeven kinderen. Daniël was gek op haar en nu zij zelf een kind hadden gingen zij vaker dan

voorheen op familiebezoek in Schotland. Vorige week had Ferry het goede nieuws te horen gekregen dat Janet weer in verwachting was. Ze wisten het eigenlijk zelf nog maar kort, maar Daniël had het toch gelijk aan zijn vader verteld. Mannen kunnen vaak slecht een geheim bewaren.

Hij hield haar even van zich af en probeerde haar gezicht te lezen.

‘Je ziet er goed uit Janet,’ zei Ferry. Hij wilde het *Daniël is weer aan de drugs* momentje nog even uitstellen.

Ze keek verlegen. ‘Ik vind het fijn dat je toch gekomen bent. Tenslotte heb je de hele week ook gewerkt. Je weet dat ik het leuk vind om één dag in de week ook voor jou te koken.’

Haar stem klonk niet anders dan anders. Hij kon er geen spoor van de paniek in ontdekken die zij een goed uur geleden tentoon spreidde.

‘Waar ben je aan toe?’ ging ze door. ‘Een borrel? Misschien is het handig als ik de oven meteen aanzet, dan kunnen we over een half uurtje aan tafel. Ik heb heerlijke Quiche Lorraine gemaakt, omdat ik weet dat je daarvan houdt,’ zei ze.

Janet had nog steeds die lichte Schotse tongval die bij veel mannen inspirerend werkte.

‘Nou een whisky lijkt mij geen gek idee. Volgens mij heeft Daniël altijd een goede in huis. Doe er wat mineraalwater bij als het kan.’ Hij keek om zich heen.

‘Ik heb Isabel al naar bed gebracht. Dat leek me wel even handig.’ Ze maakte een armgebaar de huiskamer in. ‘Maak het jezelf gemakkelijk.’

Ferry liet zich zakken op de grote hoekbank waar de kussens in een grote wirwar door elkaar lagen. Hij hoopte dat Janet zelf het gevoelige onderwerp zou aansnijden. Even later kwam ze terug.

‘Alstublieft mijnheer, een whisky on the rocks.’ Ze boog gemaakt nederig.

Ferry keek naar het prachtige whiskyglas in haar hand met daarin de uitnodigende heldere goudgele vloeistof. Hij was weerloos. De kleur in combinatie met de ijsblokjes en het lichte sprankelen van opstijgende koolzuurbelletjes maakten er een godendrank van. Zijn smaakpapillen waren zich al aan het voorbereiden. Dit was waar hij sinds vanmiddag naar hunkerde. Janet ging aan de andere kant van de bank zitten.

‘Nou proost dan maar.’ Ze hief haar wijnglas.

Ferry knikte. ‘Laten we op de gezondheid van Daniël toosten.’ Hij nipte van zijn whisky en verdrong de neiging er te veel van te genieten. Daar waren de omstandigheden niet naar.

Hij keek haar taxerend aan. Met haar bijna zwarte haar en groene ogen was ze een meer dan opvallende verschijning. Haar prominente jukbeenderen en mooie lippen maakten haar tot een prachtige vrouw zonder dat zij daar ook maar enige moeite voor hoefde te doen. Janet was intelligent en van nature rustig, waardoor zij in de meeste situaties de controle hield. Nu lag er een glans van onzekerheid over haar fijnbesneden gezicht die Ferry niet eerder was opgevallen.

Ze speelde met haar vinger door een paar lokken haar.

‘Het spijt me dat ik je zo heb laten schrikken door mijn overspannen reactie aan de telefoon. Dat was niet de bedoeling. Ik wilde er gewoon vanavond met jou over praten en toen jij afbelde voor vanavond schoot ik een beetje vol. Maar eigenlijk stelt het niet zo veel voor. Ik denk zelfs dat ik spoken zie. Je weet wel zo een typisch “vrouwen-in-verwachting-dingetje”. Daniël heeft het heel erg druk op zijn werk en is de laatste tijd ook wat vaker weg.’

Ferry trok zijn wenkbrauwen op. ‘Je hebt me echt laten schrikken. Hier kan je je toch niet in vergissen. Heeft hij toegegeven dat hij weer drugs gebruikt?’ Hij beklemtoonde het woord ‘weer’.

Janet ging verzitten en gebaarde onzeker met haar hand. ‘Het zit anders dan je denkt. Ik heb spijt dat ik je het op deze manier verteld heb. Ik heb er helemaal nog niet met hem over gesproken. Laat me je het volledige verhaal vertellen,’ zei ze. ‘Afgelopen woensdag moest ik voor mijn werk in Rotterdam-Zuid zijn. Die ochtend hadden Daniël en ik afscheid genomen, want Daniël zou die middag doorreizen naar Parijs voor een congres.’ Ze keek Ferry aan. ‘Ik kom vaker op dat jeugdthonk in “Zuid” ter ondersteuning. Er zijn daar een paar flink getraumatiseerde jongeren die aandacht nodig hebben en ook onder toezicht vallen van de jeugdbescherming. Jeugdwerkers hebben het zwaar en krijgen vaak de zwartepiet toegespeeld als dingen fout lopen. Die jeugdwerkers probeer ik te ondersteunen of een hart onder de riem te steken, want het is niet makkelijk. Jullie, of jij, nou ja, begrijp me niet verkeerd ... Wat ik bedoel te zeggen is dat de meeste mensen die een gewone baan hebben er vaak geen notie van hebben hoe lastig het kan zijn. Die jeugdwerkers worden natuurlijk ook betaald, maar zij hebben het

moelijk en nemen veel dingen mee naar huis. Je moet er tegen bestand zijn. Zij zien dingen bij sommige jongeren die ze bijna onmogelijk kunnen veranderen, terwijl ze dat zo graag willen.'

Ferry schoof naar haar toe. Hij wist van het moeilijke werk van Janet, maar ook dat het haar lust en haar leven was.

'Er is daar een jongen die heel erg lijkt op Daniël toen die zo oud was. Ik weet dat van jullie oude familiekiekjes. Hij heet Dylan en is verslaafd.' Janet aarzelde en stond op. 'Wil je zijn foto zien?'

'Zeker.'

Ze bewerkte haar smartphone en gaf hem aan Ferry. Het plaatje toonde een niet ongezeellig uitziend jeugdhonek. Dylan stond bij een biljart met andere jongens. Om de een of andere reden sprong hij eruit. Ferry beet op zijn onderlip. Deze foto had twaalf jaar geleden gemaakt kunnen zijn en dan was dit Daniël geweest. Hij begreep Janet volkomen.

'Dylan valt steeds terug en is daarom moeilijk te plaatsen in een pleeggezin. Steeds opnieuw gaat hij terug naar een coffeeshop op een drugsboot daar in de buurt. Enige tijd geleden heb ik Daniël zijn verhaal verteld en ook de foto aan hem laten zien. Daniël werd er erg emotioneel van.' Janet nam Ferry's hand. 'We hebben samen gehuild.'

Ferry kreeg een brok in zijn keel.

Janet glimlachte. 'Toen ik woensdagmiddag terugreed naar huis zag ik Daniël die ellendige boot uitkomen. Kun je het je voorstellen?'

Dat lukte Ferry niet.

'Bij de jeugdzorg staat die boot bekend als de drugsboot. Er is daar ook weleens een inval geweest door de politie, maar de laatste tijd is het rustiger. Door de verkeersdrukte kon ik op dat moment niet stoppen. Verderop heb de auto gekeerd en ben teruggereden. Daniël heb ik echter niet meer gezien. Ik heb hem gelijk gebeld, maar zijn telefoon stond uit. Toen hij me die avond belde vanuit Parijs ben ik er niet meer over begonnen. Ik dorst het niet. In het begin heb ik getwijfeld of het echt Daniël was, maar dat was mezelf voor de gek houden. Het was Daniël die de boot daar verliet. Zijn kleren waren ook zo herkenbaar. Ik heb er de verdere week constant aan moeten denken. Dat komt natuurlijk door zijn geschiedenis. Kan het zijn dat hij daar moest zijn voor zijn werk?' Ze keek Ferry vragend aan, alsof hij een antwoord had. 'Hij gaat

soms ook met de politie naar bepaalde locaties om onderzoek te doen. Maar voor zover ik heb kunnen zien was hij alleen. Het ging allemaal zo snel.'

Ferry ontspande. Wellicht was er niets aan de hand en was zijn zoon gewoon voor een of ander werkbezoek op die locatie geweest.

'Janet, als ik je goed beluister is het aannemelijk dat er waarschijnlijk niets aan de hand is. Het gaat toch nog steeds goed tussen jullie?'

'Ja, natuurlijk gaat het nog steeds goed tussen ons. Je hoeft je wat dat betreft geen zorgen te maken. Daar gaat het niet om.' Ze lachte voor het eerst. 'De laatste weken, eigenlijk al vanaf het begin van het jaar is Daniël meer gespannen dan voorheen. Ze zijn bij het OM met een grote zaak bezig waarin hij min of meer een hoofdrol speelt. Ik vraag er weleens naar, maar hij mag er niet over praten. Het is allemaal met geheimzinnigheid omgeven. Daarom dacht ik woensdag dat de druk op hem misschien te groot geworden was.'

'Grote zaak?' Ferry keek haar vragend aan.

Daniël was een tijd hulpofficier van justitie geweest. Twee jaar geleden was hij officier van justitie geworden bij het arrondissementsparket Den Haag. Het leek hem sterk dat hij nu al in een team van officieren had plaatsgenomen die leidinggaven aan een onderzoek naar zware criminaliteit. Daniël vertelde altijd over zijn werk en had hier met geen woord over gerept.

'Nou ja, dat is alles wat ik ervan afweet,' zei Janet, 'Hij vertelde mij alleen dat het te maken had met een criminele bende die in drugs handelt.'

'Oef.' Ferry krabde nadenkend achter zijn oor. 'Als dat zo is dan heeft hij een flinke last op zijn schouders.'

'Je mag er echt met niemand over praten hoor!' zei Janet een beetje geschrokken over haar eigen openheid.

'Nee, natuurlijk niet,' zei Ferry snel. 'Maar dat verklaart een hoop. Eh ... ben jij toevallig misschien even door zijn spulletjes gegaan?' vroeg hij.

'Bedoel je of ik zijn spullen doorzocht hebt?' Ze keek ongelovig en haar ogen werden vochtig.

'Ja, bijvoorbeeld in de badkamer tussen zijn toiletartikelen of zijn nachtkastje.' Ferry wist hoe gevoelig dit lag en dat zij in tweestrijd stond, maar Ferry wilde zoveel mogelijk helderheid zien te krijgen.

Zij schudde ontkennend haar hoofd.

‘Misschien moeten wij dat samen doen. Dan krijgen we in ieder geval meer duidelijkheid, maar als Daniël het te weten komt zal hij erg teleurgesteld zijn en is het voor mij moeilijk te verklaren.’

Ferry knikte. Dat had hij ook bedacht. ‘Hebben we een keus Janet? Uiteindelijk is het in het belang van iedereen hier.’

Ze hakte de knoop door. ‘Oké, ... als we het samen doen dan lukt dat precies voor het eten, maar je moet boven wel zachtjes doen. Ik wil niet dat Isabel wakker wordt. Wij zullen samen de badkamer onderzoeken dan kijk ik daarna nog in onze slaapkamer.’

Ferry nam de laatste slok van zijn whisky en ging haar voor naar boven. De badkamer was ruim opgezet. Er stond een groot eiken badkamermeubel in met dubbele keramische wastafels en vier grote laden. Er tegenover, naast de whirlpool, stond een grote kast.

‘Kijk jij maar in de kast. Daar liggen allerlei algemene dingen, maar de bovenste plank is in gebruik bij Daniël. Ik zal zijn laden met zijn persoonlijke benodigdheden inspecteren.’

Ferry moest op zijn tenen staan, schoof wat handdoeken opzij toen hij tussen de voorraad deodorant en een flesje aftershave een klein wit plastic apothekerspotje zag. Hij wachtte even tot Janet ook klaar was.

‘Niks gevonden.’ Ze keek opgelucht.

‘Ik ook niet,’ zei Ferry.

‘Ik kijk nog even in zijn nachtkastje naast het bed,’ zei Janet met een nog opgewekter gezicht en verdween naar de gang, Ferry achterlatend in de badkamer.

Die pakte het potje en opende het. Het plastic zakje met witte poeder staarde hem aan. De glans verdween uit zijn ogen en hij aarzelde niet. Het zakje verdween in zijn broekzak.

Hij zat al aan de eettafel toen Janet met een brede glimlach op haar gezicht de eetkamer in kwam.

‘Dit is zo fijn om te weten. Alle drukte is voor niets geweest en nu vergeten we alles en gaan we lekker eten.’

Ferry beantwoordde haar lach zo opgewekt mogelijk. Hij rook de heerlijke geuren uit de keuken en kreeg trek.

‘Schitterend, daar ben ik het helemaal mee eens. Toch zou ik straks graag dat adresje van die coffeeshop-boot in Zuid van je willen horen.’

Janet die net de Quiche Lorraine uit de oven haalde draaide zich om en keek hem verwonderd aan. 'Daniël heeft me weleens verteld dat je vroeger bij de militaire politie hebt gezeten en daarom soms te wantrouwend ben.'

Ferry fronste zijn wenkbrauwen. 'Dat is lang geleden.'

Even dacht hij aan de speciale eenheid van het Korps Mariniers en aan zijn tijd bij de Koninklijke Marechaussee.

Ze zuchtte. 'Ik vertrouw Daniël, maar ik wil gewoon alles uitsluiten. Dat wil jij toch ook Ferry? Als hij thuiskomt vraag ik hem recht op de man af wat hij op die boot aan de Bakemakade moest.'

'Ik denk dat je dat inderdaad moet doen,' zei Ferry, die begreep dat zij toch nog haar twijfels had. 'Er zal daar een logische verklaring voor zijn. Eh, ... ik heb nu echt trek gekregen.'

Janet lachte en hij lachte met haar mee als een boer met kiespijn. De maaltijd was heerlijk en nam alle spanning weg. Janet was een goede kokkin. Hij vertelde wat hij de afgelopen week zoal gedaan had en Janet praatte geanimeerd over voorvallen die zich tijdens haar werk bij het bureau jeugdzorg hadden voorgedaan. Ze vertelde natuurlijk ook over de activiteiten die ze met Isabel had ondernomen. Het was gezellig. Hij besloot maar niets te vertellen over de problemen waar hij in verzeild was geraakt bij ESE. Bij de koffie kondigde Ferry aan dat het tijd was voor hem om op te stappen.

Hij nam afscheid met een opbeurende knuffel en liep in gedachten de koude nacht in.

Hij besteedde verder geen aandacht aan de donkere Tesla taxi met blauwe kentekenplaten die slechts een paar meter achter zijn auto geparkeerd stond.

Zodra hij uit zicht was verdwenen richtten de vier mannen zich op. Drie van hen stapten uit. Zij staken de stille straat over. De straat met het spookachtig schijnsel op de lange naargeestige rij populieren en het asfalt dat het licht koel weerkaatste.

Ze trokken de capuchons over hun hoofden en liepen zonder dralen het tuinpad op van het huis met de mooi verlichte toegangspaaltes. De oude horrorfilm *Halloween* kwam tot leven.

Ferry reed naar huis. Het was al na elven. Zelfs op dit tijdstip duurde het een lange tijd voordat hij Alphen aan den Rijn echt verlaten had. Zoals gebruikelijk moest hij voor elk verkeerslicht

wachten, want op alle uitvalswegen stonden de verkeerslichten op rood. Nee, Alphen zou nooit een prijs winnen voor de stad met de laagste CO2 uitstoot.

Eenmaal op de snelweg reed hij harder dan was toegestaan en drie kwartier later draaide hij het Buitenslik op. Hij voelde aan het gedrag van zijn Cooper in de bochten dat de dijk glibberig was, maar verminderde desondanks geen snelheid en parkeerde even later de *hybrid* in de donkere halfopen onverlichte carport die tegen het dijkhuis was aangebouwd naast een lage Triumph oldtimer.

Hij liep langs de zijkant van het huis op de tast via het steile paadje naar beneden naar zijn grote tuin. Aan de achterzijde van het huis was de serre gebouwd. De sleutel van de serredeur lag onder de mat. Even had hij overwogen langs die drugsboot in Rotterdam Zuid te rijden, want zijn route voerde hem langs Rotterdam, maar die gedachte had hij uit zijn hoofd gezet. Hij had er geen fut meer voor, bovendien was Tim nog steeds alleen. De echte reden was echter dat hij verlangde naar een dubbele whisky, niet vermengd met bronwater deze keer. Het huis bestond uit drie verdiepingen, waarbij de eerste verdieping op dijkhoogte lag met een ruime woonkamer aan de voorzijde langs de dijkweg en een achterkamer die gedeeltelijk boven de serre lag. De centraal geplaatste keuken bevond zich aan de zijkant. Ferry gebruikte de serre ook als werkkamer, want hij had daar een overvloed aan licht overdag. Boven waren er twee zolderkamers met een extra badkamer waar logees konden verblijven. Toen Fay nog leefde waren die kamers regelmatig in gebruik. Hun slaapkamer was beneden naast de serre. Bij binnenkomst werd hij luidruchtig door Tim verwelkomd.

‘Brave jongen!’

Ferry hurkte en gaf Tim de nodige aandacht en zorgde voor iets lekkers in zijn voerbak. Dat had hij wel verdiend.

Daarna liep hij de smalle trap op naar de huiskamer. De kamer was gezellig licht klassiek ingericht met originele houten plafondbalken. Voor het raam aan de weg stond een leren bank, een losse fauteuil en daarvoor een salontafel waarop diverse tijdschriften lagen. Aan de andere kant stond de ‘Preway’ houtkachel die vroeger voor zoveel gezelligheid en knusse momenten had gezorgd, maar op dit moment nog maar weinig dienstdeed. Aan de andere kant van de zithoek stond een eettafel die ook de laatste tijd niet veel meer

werd gebruikt. Hij at meestal zittend op de bank met het bord op zijn schoot of beneden in de serre.

Ferry liep gelijk door naar het kabinet met de drank en de glazen en schonk een dubbele whisky in. Toen hij het glas naar zijn mond bracht rinkelde zijn smartphone. Hij slikte want het was Daniël. Die hield niet van lange introducties.

‘Hallo pa, alles goed? Ben jij misschien nu nog bij Janet? Ik ben in mijn hotel en probeer haar te bereiken, maar ze beantwoordt mijn oproep niet.’

‘Ik kom zojuist uit Alphen gereden en ben net thuis. Alles is in orde daar. We hebben gezellig gegeten en wat bijgepraat. Ik denk dat ze al slaapt, want ze zag er een beetje moe uit. Je kunt haar ook even proberen te appen?’

‘Al gedaan,’ was het antwoord. ‘Dan probeer ik het morgenochtend nog even. Ik ben nu op mijn kamer en heb een paar vermoeiende dagen achter de rug. Janet heeft je wel bijgepraat denk ik. Had ze iets lekkers klaargemaakt?’

‘Quiche Lorraine.’

Daniël lachte: ‘Dat is mijn lievelingsmaal.’

Ferry vertelde even kort over zijn bezoek bij Janet.

Daniël zei: ‘Morgenochtend heb ik op het ministerie nog een bespreking met mijn leidinggevende.’

‘Op zaterdag?’

‘Ja, want er loopt een belangrijke zaak. Ik zal je er later nog iets meer over vertellen, maar als je het nieuws een beetje gevolgd hebt kun je het misschien raden.’

Ferry pijnigde zijn hersens en trok een grimas in het donker. ‘Kan ik je zondagmorgen nog even zien Daniël?’

Het bleef even stil aan de andere kant. ‘Iets belangrijks pa?’

‘Eh... ik heb wat juridisch advies nodig, in verband met een probleempje op mijn werk.’

Daniël lachte. ‘Geen probleem. Hebben ze je eindelijk ontslag aangezegd?’ Hij lachte weer. ‘Zondag is prima. Ik ga morgen na die bespreking gelijk naar huis. Misschien moet ik ook nog even in Rotterdam zijn. Zondagochtend staat de koffie klaar pa, dan zullen we jouw probleempje eens even tackelen.’

En daarmee was het gesprek beëindigd.

Dit werd complex. Ferry plofte op de leren bank, dronk zijn whisky en liet het dure vocht langzaam doorsijpelen in zijn keel. Daniël had

opgewekt geklonken, maar ging morgen ook nog even naar Rotterdam. Ferry wilde niet meer nadenken.

Zijn telefoon trilde in zijn hand. Een appje van Aniel. De aanvoerder van zijn senioren voetbalteam meldde dat de wedstrijd morgen niet doorging. Dat kwam goed uit. En er was een appje van Frank.

Hij opende het appje van Frank.

‘Hey Ferry, zoals afgesproken zie ik je zondagmorgen rond elf uur in de haven. We zullen jouw bootje eens onderhanden nemen.’

Het vaarseizoen was nog pril en Frank had hem beloofd een handje te helpen met het vaarklaar maken van zijn zeilboot. Hij hoopte dat hij Frank binnenkort niet hoefde te vertellen over Daniël's eventuele terugval. Hoe moest hij Frank vertellen dat Daniël weer cocaïne gebruikte?

‘Carrie vindt dat ze je het laatste jaar te weinig heeft gezien, ze heeft je gemist.’ Smiley.

Ferry was de afspraak glad vergeten. Oké, nu was er voor komende zondag dus een dubbele afspraak. Hij appte ‘gezellig’ en twee opgestoken duimen en een kopje koffie terug. Hij zou wel zien.

Frank appte, ‘Ik liep in de haven Hilde nog tegen het lijf, ze vroeg naar je. Volgens mij mist zij je nog steeds na al die jaren.’ smiley.

‘Tja? Doe ze allemaal maar de groeten, spreek je zondag.’

Er trok iets samen in zijn borst. Hilde was op zoek naar hem. Hij zuchtte en dacht na. Toen haalde hij zijn schouders op en zette met de afstandsbediening de radio aan. Veronica's Friday's late night show. Elke vrijdag als de werkweek met een bezoek aan Daniël en Janet was afgesloten luisterde hij nog een uurtje muziek en liet de week aan zich passeren. Deze avond had hij daar niet veel behoefte aan. Hij wilde niet overgeplaatst worden naar India of zo en dus was de kans groot dat hij zonder werk kwam te zitten. Eigenlijk was het hem duidelijk dat ESE van hem af wilde. Was er leven na ESE? De moed zonk hem in de schoenen. Als zijn inkomen weg zou vallen moest misschien het huis aan het Buitenslik worden verkocht. Om dat te voorkomen kon hij de bovenste etage verhuren of zijn zeilboot verkopen. Misschien was dat het beste. Zoveel zeilde hij niet meer. Ontslag zou ESE geld gaan kosten besloot hij.

Hij probeerde te berekenen wat de dubbele whisky in zijn glas koste. Mocht hij echt werkeloos worden, dan zou hij toch echt zuiniger met deze whisky moeten omspringen of afdalen naar goedkopere whisky. Misschien moest hij het drinken maar eens

helemaal overboord gooien, om in boottermen te blijven. Hij wist wat de kansen waren voor een man van zijn leeftijd op de Nederlandse arbeidsmarkt.

Ferry stond voor een stuk witte muur waar een aantal portretjes hing. Hij staarde naar het portret van Fay en hem in gelukkiger tijden. *Under your skin* stond er in kleine letters onder de foto. Zijn blik gleed verder naar een collage van foto's met herinneringen aan andere tijden met hun kinderen Lucie en Daniël. Er was een duidelijk verschil in leeftijd te zien tussen die twee. Naast het portret van Fay hing een eenvoudig houten lijstje waar een jongere Lucie met een andere jongen stoeide. Die jongen scheelde in leeftijd niet zoveel met haar. Hij had een brede grijns op zijn gezicht. Ze leken een volmaakt stelletje. Hij wendde zijn blik af. Uit de diepte van zijn broekzak viste hij het zakje met het witte poeder op. Zijn huissleutel maakte er een klein gaatje in. Aarzelend bracht hij het naar zijn neus en rook.

Hij zuchtte berustend. Een andere uitkomst had hij niet verwacht. Hij maakte het gaatje wat groter en schepte er met de sleutel wat wit poeder uit. Waar sleutels toch allemaal niet handig voor zijn. Hij rook nog een keer en proefde toen met zijn tong. Er was natuurlijk geen vergissing mogelijk. Dit was cocaïne van goede kwaliteit.

Het onderscheid tussen goede en versneden coke had hij in het verleden geleerd te maken. Hij nam een slok whisky en daarna nog een. De smaak van cocaïne moest worden weggespoeld. Verzonken in gedachten bedacht hij hoe deze rampzalige dag verlopen was. Hij was teleurgesteld en verbitterd en zocht naar lichtpuntjes, maar kon ze niet ontdekken. Het enige lichtpuntje was nu het glas in zijn hand en Tim die zijn trouwe hondenkop op zijn been gelegd had.

Wat was het verschil tussen whisky en cocaïne? Beide waren verslavend en maar al te vaak uiteindelijk dodelijk. Alleen bij overmatig gebruik van whisky was het eigenlijk 'dood door schuld'. Misschien was dat wel de oplossing. Hij probeerde te begrijpen waarom Daniël deze stap, deze onlogische stap om weer cocaïne te gaan gebruiken, had gezet? Hij was niet destructief van aard en had zoveel om voor op het rechte pad te blijven. Wat was de reden? Ferry twijfelde niet. Het was duidelijk dat Daniël weer gebruikte. Hij pijnigde zijn hersens en liet de afgelopen maanden aan zich voorbijgliden. De lichte alcoholroes met een snufje cocaïne vergemakkelijkte dat.

Nooit had hij tijdens alle bezoeken en etentjes van de afgelopen maanden vermoed dat Daniël weer gebruikte. Hij sloot zijn ogen. Zijn gedachten gleden terug naar vroeger. Hij dacht aan Hilde. Waarom had Frank haar naam genoemd? Vanuit de verte had hij haar nog weleens gadeslagen in de jachthaven, maar toch ontlieden zij elkaar. Zij zeilde niet vaak meer met THOR, haar prachtige zeiljacht. Alleen was maar alleen. Hij wist dat zij soms met vrienden meezeilde en geen vaste relatie had. Misschien kon hij het opbrengen binnenkort toch eens contact met haar te zoeken, maar hij wist dat dit tevergeefs zou zijn. Nog steeds voelde hij jengens haar meer dan warme gevoelens.

Agnetha Åse Fältskog en Frida Lyngstad vulden met hun zuivere stemmen de leegte in de spaarzaam verlichte kamer. *Friday night and the lights are low, Looking out for a place to go*. Ferry knikte in zichzelf. Op zich was hij geen liefhebber van Abba, maar dit nummer was de uitzondering. Op een vrijdagavond, zoals deze, had hij Fay leren kennen. Hij kon het zich nog goed herinneren, daar in die discotheek met twee verdiepingen in de binnenstad van Den Haag.

Hoe ongecompliceerd was het leven toen. Met zijn vrienden was hij vroeger meestal te vinden in de 'Marathon', maar die discotheek was toen een beetje te disco geworden. Zo waren ze die keer onverwacht in de Haagse binnenstad in een andere tent terecht gekomen, die met wat steviger muziek. Het was een befaamde nachtdiscotheek die zelfs door Mick Jagger was bezocht. Het leven hing van toevalligheden aan elkaar. Hij was als een blok gevallen voor die *Dancing Queen*.

Hij keek opnieuw naar haar portret aan de muur en balde zijn vuisten. Ik laat het godverdomme niet gebeuren. Niet na alles wat wij samen hebben doorgemaakt. Ik moet weten wat er aan de hand is. Janet en Isabel mogen er ook niet de dupe van worden. Moeizaam stond hij op en liep naar de halfopen keuken. Achterin een keukenkastje vond hij het potje slaappillen.

Heel even aarzelde hij, kiepte zijn whiskyglas om en goot het kostbare vocht in de gootsteen en ging naar bed.

3

Zaterdag

Umberto van Dijk zat al vroeg achter zijn bureau die zaterdagochtend en was ondanks het vroege tijdstip verdiept in een aantal zaken die zijn aandacht nodig hadden. In zijn functie als hoofdofficier van justitie was hij met veel strafzaken belast en gaf hij leiding aan de officieren van justitie in het arrondissementsparket Den Haag. Ook was hij plaatsvervangend hoofdofficier van het Landelijk Parket. Alleen medewerkers die dringende zaken hadden waren zaterdagochtend aanwezig op het Paleis van Justitie in Den Haag, maar de meesten van hen waren er nu nog niet.

Umberto's secretaresse was al wel aanwezig en had hem voorzien van enkele broodjes, een kop verse koffie. Ze had zogenaamd per ongeluk tegen hem aangeleund en meer dan vriendelijk geglimlacht om vervolgens met haar speciale wiegende tred zijn grote kamer te verlaten. Hij keek haar met een schuin oog na en probeerde de contouren van haar slipje te ontdekken in haar te strakke pantalon. Bij de deur had zij nog een korte blik over haar schouder geworpen. Maar verdiept als hij was in het dossier had hij haar, tot haar spijt, niet de aandacht gegeven waar ze op had gehoopt. De laatste tijd gunde hij zich voor dit soort dingen sowieso minder tijd. De midlifecrisis periode was hij al lang gepasseerd.

Hij had zijn colbert uitgetrokken en de knoopjes van zijn overhemd waren los. Een stropdas hoefde niet. Op zaterdag waren er doorgaans geen formele zaken en werd er voornamelijk op informele basis met elkaar van gedachten gewisseld. Voor belangrijke rechtszaken werden plannen en de zienswijzen van de officieren met elkaar afgestemd.

Voor hem lag een opengeslagen dikke map, een schaduw dossier dat hem hoofdpijn bezorgde, zelfs meer dan dat. Hetzelfde dossier was ook geopend op het beeldscherm voor hem, alleen kwamen niet alle aantekeningen uit het dossier op zijn bureau hierin voor. Het was goed om bepaalde kennis niet direct digitaal op te slaan. Zijn hand streek door zijn flinke haardos die al vroeg grijs geworden

was. IJdel als hij was had hij bemerkt dat hij daarmee nog steeds indruk maakte bij de vrouwen, zeker als hij in zijn functie, goed gekleed in pak, in het openbaar moest optreden. Hij had aanzien. In zekere zin kikte hij daarop. Alhoewel zijn aanzien bij sommige naaste medewerkers wat was gedaald na een aantal buitenechtelijke affaires en een amourette met een vrouwelijke officier. Die laatste was een graag geziene en zeer vakkundige collega die haar huwelijk hierdoor zag stranden en tenslotte werd overgeplaatst naar het arrondissementsparket Rotterdam. Het was oud zeer.

Op dit moment woonde Umberto van Dijk weer samen met zijn vrouw die uiteindelijk gekozen had voor aanzien door met een hoofdofficier van justitie getrouwd te zijn. Tess, hun tienerdochter ontweek hem echter. Zij had na het behalen van haar diploma een tussenjaar genomen en was in haar eentje door Zuid-Amerika gaan backpacken. Haar terughoudende houding deed hem pijn, want in zijn hart was hij gek op haar. Op dit moment had hij echter andere kopzorgen en flinke.

Opnieuw bladerde hij door de aantekeningen die voor hem lagen. Hij verdiepte zich in de ontwikkelingen van deze zaak en sloeg belangrijke namen uit het dossier in zich op. Hij schrok van het geluid van de fraai gestileerde ouderwetse telefoon op zijn bureau toen die begon te zoemen. Hij herkende het nummer en zijn mondhoeken trokken naar beneden. Er was eigenlijk maar één persoon die op dit moment kon bellen op deze extra beveiligde vaste lijn. Deze persoon kwam op werkdagen bijna nooit eens een keer langs en dat, terwijl hij zo dichtbij zijn zaakjes runde. Hij nam op.

‘Goedemorgen Umberto,’ klonk het.

‘Hallo.’

Umberto had zich in de loop ter tijd aangewend om zich bij deze persoon zo terughoudend als mogelijk op te stellen. De man stond zo scherp op zijn hoornvlies dat hij bij wijze van spreken zo door de deur naar binnen kon stappen. Hij verstarde dan ook toen de deur daadwerkelijk openging. Daniël de Groot stond in de deuropening. Umberto van Dijk, met de telefoon aan zijn oor, gebaarde hem ongeduldig buiten de kamer te wachten. Hij zuchtte en focuste zich op zijn baas. De man met de platte zwarte haren en het zware brilmontuur. De man aan wie hij een hekel had gekregen.